

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

LAURA
DAMIAN

PARADISUL
INIMILOR

ROMAN DE DRAGOSTE

16+

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2020

CUPRINS

1	7
2	49
3	61
4	92
5	144
6	179
7	200
8	223
9	247
10	315
11	346
12	368
13	412
EPILOG	439

Culorile sângerii ale amurgului se arcuiiau blând deasupra țărmului, sărutând urmele ultimelor picături de ploaie. Purtate pe brațe, asemenea unor ibovnice-sirene, coloniile de alge pluteau mândre peste oglinda crestată, contopindu-se cu spuma zăpezie care le împingea furioasă la mal.

Ca-ntr-o frumoasă amintire, unduirile și sunetele valurilor se loveau de stânci, imaginând zbuciumul vieții așa cum, timp în urmă, Tatăl cel bun și drept plămădi cu mâinile-i aspre miracolul sfânt din foc, din aer, din apă și din lut...

Patruzeci de kilometri mai jos de plaja aurie, un microbuz demodat, cu vopseaua plesnită pe capotă, se desprinsese de străduțele periferice ale marelui oraș costier.

Înăuntru, doisprezece femei însuflețite de aventura care avea să le îndulcească sfârșitul primăverii australe, chicoteau ca niște mirese ameteite de șampanie, înaintea deflorării.

Șase nemțoaice, două englezoaice, două italience și o franțuzoaică împărțeau cu Ondine drumul de la aeroport până la *Paráiso dos Corações*¹, cunoscutul hotel al inimilor fără vârstă.

Ea nu vorbea mult, iar în sala înaltă, cât așteptă să se adune grupul de turiste, se retrase stingheră la marginea rândului de canapele din piele, răsfoind dezinteresată revista de grădinărit cumpărată de Hans, chiar înainte de a intra în Bruxelles.

1. Paradisul inimilor (port.) n.a.

— Așa nu te plictisești în avion și poate te decizi să începi lucrarea, îi spuse bărbatul, după ce făcu plinul la pompa de benzină.

În timpul zborului, însă, Ondine preferă să moțăie ca un liliac, încercând să își sufoce frământările. Și se minți că, risipindu-le cu gândul printre nori, s-ar fi eliberat de strânsoarea torturii existențiale, dar când șoferul brazilian îi atinse umărul, șoptindu-i cu o voce vinovată: „cursa *madamei* din Paris avea o întârziere de cincizeci de minute”, chinul se întoarse să îi tulbure ființa.

Cu privirea pe tufele de trandafiri Brother Cadfael și cu auzul incomodat de vorbele bărbatului, văduva bancherului Wirgot se lăsă purtată înapoi spre casă, la imaginea fântânii arteziene proiectată de Luuk și la groapa adâncă din mijlocul parcului.

După un ceas, început urcușul pe colină, „spaghetara”, cum o necăjeau prietenele pe italianca mustăcioasă din Bari, se apropie de ea, urlându-le celorlalte cât o ținură puterile:

— *Guardate che bel bocconcino! Speriamo che non abbia scelto uno dei nostri ragazze! Come ti chiami, principessa in cerca di pisello?*²

Luată prin surprindere de curiozitatea insolentă a brunetei, doamna în elegantul compleu din mătase tresări jenată. Nu cunoștea în profunzime graiul lui Petrarca, dar cu Antonio, bucătarul angajat în anul în care se mutaseră la Bruges, învățase să se exprime binișor în italiană, iar dacă interlocutorul avea o dicție limpede, reușea să întrețină o conversație comprehensibilă. Deși înțelese fiecare cuvânt al îndrăzneței indiscrete, alese să îi ignore provocarea. Cum italianca nu se dezlipea de

2. — *Priviți ce bucățică bună! Să sperăm că nu a ales pe unul dintre băieții noștri. Cum te numești, prințesă în căutarea p...? (it.)* – aluzie la povestea lui Andersen, *Prindsessen paa aerten*, cunoscută în limba italiană ca *La principessa sul pisello*, însă, în vorbirea populară, cuvântul *pisello*-*mazăre* e folosit și pentru a denumi organul sexual masculin n.a.

spătarul din vinilin, Ondine se aplecă înainte și, privind-o drept în ochi, își îngână mândră numele:

— *Sono Ondine Wirgot e vengo dal Belgio. Per quanto riguarda i ragazzetti, non ti preoccupare, puoi averli tutti!*^B

Vittoria rămase uimită de pronunția și de muzicalitatea accentului napoletan, cu care belgianca își recitase răspunsul, și își înghiți replica atunci când, ușor îmbujorată, turistă poliglotă o întrebă în engleză despre care „băieței” vorbea, văzând că în afara șoferului erau numai doamne în mașină. Nepricepând dacă noua clientă cu verigheta încă pe deget era naivă, educată sau dacă doar îi lua peste picior prietena de aventuri, Helga, nemțoaica din Bremen, icni distrată:

— Fetelor, cred că avem printre noi o fecioară!

Fraza femeii înalte, care atunci când râdea părea un măgar în călduri, dădu tonul cascadei de hohote și microbuzul se umplu de sunetele stridente ale celor unsprezece voci.

Pe marginea drumului, la câțiva metri în față, doi copii împingeau un cărucior cu haine vechi și sticle goale. Buimăcit de larma creată, brazilianul tuciuriu roti brusc volanul, reușind cu greu să îi evite. Deși atenți la mașinile care goneau pe lângă ei, manevra lui Pedro îi sperie atât de tare, încât își abandonară încărcătura și se aruncară în șanț. Micul canal înfundat de murdăriile caselor din carton presat le adăposti grijuliu trupurile, întocmai unei tranșee după o zi de ploaie.

Cu frânele scârțâind, microbuzul se opri în dreptul lor, iar turistele, văzându-l pe șofer coborând, se îmbulziră curioase să deschidă ochiurile din sticlă.

— Ce e, pe cine am lovit? Ce se vede?

— Nimic... cerul și strada!

— Un cărucior cu...

3. *Sunt Ondine Wirgot, din Belgia. Cât privește băieții, nu-ți fă probleme, îi poți avea pe toți!* (ita.) n.a.

- Hei, Pedro, ce naiba, unde pleci?
- Domnule Souza, trebuia să fi ajuns acum o oră la *Paradisul inimilor*, mi-e foame!
- Și mie mi-e sete!
- Și băieții ne așteaptă...
- Băieții... uuuu, băieții!

• • •

De ani de zile printre ele, șoferul se obișnuise cu entuziasmul femeilor călătore, totuși, în ziua aceea, litania de replici impuatabile îi căzu peste umeri ca o grindină rece. Pedro Souza avea patruzeci de ani, însă arăta de cincizeci, fiecare rid săpat în pielea obrazului imaginând amprenta unei triste amintiri sau mărturia care ar fi putut să urzească o poveste. Neprevăzuta moarte a tatălui și foamea continuă a celor cinci frați îl obligaseră să-și caute de lucru la unsprezece ani, renunțând la școală. Unica lui bucurie. Cu sufletul strâns o făcuse, pentru că numerele și jocul operațiilor, care le multiplicau sau care le diminuau cifrele după semnul celor două liniițe orizontale, îl încântau ca o inexplicabilă scamatorie a jobenului magic. Doar că acasă îl așteptau prea multe guri nemâncate, iar celelalte magii, cele înfăptuite cu pumnul de monede și de bancnote viu colorate, îi ajutau familia să supraviețuiască.

Știind să scrie și să citească, Pedro reuși să îl convingă pe Hector Cortez, proprietarul noului depozit de cafea din port, să se ocupe de curățenia halei, dând o mână de ajutor și la număratul sacilor. Testându-i agilitatea, Cortez îl puse la treabă, încredințându-i în glumă registrul comenzilor, urmărindu-i, însă, fiecare mișcare. Uimit de sârguința și de atenția cu care băiatul îi controla fiecare transport, i-l prezentă lui Gilberto,

zicându-i că îi găsisse un ucenic. Mereu alături de magazinierul slăbănog, oamenii de la docuri începură să îl cunoască și să îl trateze ca pe unul dintre ei și, înduioșați de puiul acela de om cu pielea ciocolatie, isteț și sprinten la treabă, dar care se înroșea la furie precum ardeii iute, hamalii îl porecliră în glumă: *Piri-Piri*.⁴ Un nume la care nu renunțaseră cu toții, când micul contabil deveni un bărbat înalt, bine făcut. Bucătarul de la *Paraíso dos Corações*, hotelul pe care tânărul Moreira îl moștenise de la bunicul său și pe care îl lăsase în gestiunea lui Pedro, ultimii cărauși din port și cei trei pescari fără dinți, cu care dădea nas în nas, aducându-i dimineața peștele și fructele de mare, nu îi spuneau decât în prezența turistelor *chefe*⁵ sau *patrão Souza*⁶. Deși om în toată firea, pentru ei, *Piri-Piri* rămase același ștrengar, gata să escaladeze grămada de saci, numărând cu voce tare șirurile de la dreapta la stânga.

— *Senhor*⁷ Gilberto, în registru sunt trecuți trei sute cincisprezece baloți, ambalatorii au pregătit doar trei sute treisprezece. O iau de la capăt, poate mi-a scăpat perechea!

Apoi, când și a doua numărătoare îi confirma greșeala muncitorilor, începea să intoneze bucuros refrenul *Garotei de Ipanema*, cântecul cu care blânda sa mamă îl adormea în pruncie. Dar într-o noapte, după trei ani închinăți cafelei lui Cortez, huliganii smintitului *o Careca*⁸ dădură foc depozitului. Îndatorat până peste cap clanului *a Vingança*⁹, proprietarul fugi în Argentina, renunțând de nevoie la afacerea aromată, lăsând însă pe drumuri șaiszeci de familii. *Piri-Piri* nu își pierdu nici

4. specie de ardei iute (port.) n.a.

5. șef (port.) n.a.

6. patron (port.) n.a.

7. domnule (port.) n.a.

8. Chelul (port.) n.a.

9. răzbunare (port.) n.a.

entuziasmul, nici timpul, ci își căută de lucru în port, acceptând tot ce i se oferea. Și oricât își rupea spatele, la căderea întunericului, când se îndrepta spre casă, continua să murmure versurile nostalgice melodii, cântată încă prin saloanele hotelurilor elegante de la marginea mării. Iar când mergea la culcare, cu umerii umflați de greutatea sutelor de kilograme purtate în cârcă, adormea legănat de imaginea zilei în care, cinând la lumina lampadelor din sticlă colorată, alături de o fată frumoasă, i-ar fi putut fredona acesteia, cu drag:

*„aahh, porque estou tão sozinha,
aahh, porque tudo e tão triste,
aahh, a beleza que existe,
a beleza
que não é só minha,
que também passa sozinha...”*¹⁰

• • •

În microbuzul de culoarea curcubeului, Pedro nu mai urcase de multă vreme. Thiago și Luís erau cei care se ocupau de aducerea grupurilor de la aeroport, însă frații își îngropau tatăl chiar în ziua aceea. Neavând încotro, își aruncă pantalonii bleumarin și cămașa albă pe canapeaua din spatele recepției, apoi sări în locul șoferului, demarând spre Rio.

În hotelul de pe coastă își petrecuse toată tinerețea, fiind unul dintre primii *menino-boneco*¹¹, minunații băieți ai bătrânului Levy Moreira.

10. *ab, de ce mă simt așa de singur, / ab, de ce mă simt așa de trist, / ab, toată frumusețea care există, / frumusețea / care nu e numai a mea / și ea se plimbă singură, ca mine...* (port.) n.a.

11. *păpușel, toy-boy* (port.) n.a.

Născut cu o slăbiciune pentru masculii bine făcuți, bronzăți și cu părul cârlionțat, când împlini șaiszeci de ani, Moreira se gândi să clădească pe plaja aurie un mic hotel etajat, destinat femeilor trecute de întâia înflorire. Ajutându-le să își desăvârșească fanteziile sexuale, sejurul exotic oferit de brazilianul cu gusturi deocheate ar fi inclus cazarea și prezența unor trufandale de însoțitori, dispuși să le servească prânzul în pat, să le întindă pe picioare loțiunea de plajă și să le pregătească doza de narcotic. Iar în timpul nopții, oricare ar fi fost dorințele ascunse ale înfocatei doamne, băieții s-ar fi transformat în spiriduși cu puteri magice, îndeplinindu-le fără rezerve.

Când vestea se răspândise în josul litoralului, proprietarii vilelor și ai căsuțelor din lemn se amuzară pe seama imprudenței traficantului de *yoke-yoke*, clevetind plini de sine că nimeni nu ar fi pășit dincolo de gardul hotelului, afacerea falimentând în mai puțin de un an. Însă șapte luni mai târziu, stupul trupurilor în flăcări, retras de ochii curioșilor, dar îmbrățișat de imensitatea Atlanticului, deveni un Paradis al desfrâului, înecat în șampanie și stupefiante, aducând bătrânului Moreira și mai multă faimă.

În splendidul complex cu doisprezece parcele, chipeșii *menino-boneco* dezgoliți pe jumătate își acompaniau darnicele *pomba*¹² la plajă sau pe marginea piscinei, întocmai unor pudeli credincioși.

Femeile care în week-end își părăseau luxoasele apartamente, evadând de lângă septagenarii cu abdomenul flasc și cu pleoapele căzute, erau dispuse să plătească o avere pentru un membru în erecție și încă una pentru a le fi păstrat secretul.

În ciuda drumului obositor, în avion și în microbuz, cele deja răpuse de menopauză veneau regulat, cerând băieți tot

12. porumbiță (port.) n.a.

mai tineri, flămânzi și fără experiență. Pentru o mie de dolari în plus, jucăușul *menino-boneco* devenea sclavul *pombeii*, obli-gându-se să experimenteze împreună cu stăpâna sa deliciile extreme ale erotismului.

An după an, micul hotel ajunsese ținta Americancelor. Clientele fixe, deseori acestea aduceau cu ele chipuri noi, dând încon-tinuu de lucru băieților de la *Paraíso*.

Prima care își declarase permanența fu Kaitlyn Brown.

Într-o dimineață, puțin înainte de ora cinci, când lumea risi-pită în apropierea stâncilor se întorcea în camere, texana cu fruntea mică și cu buzele subțiri îl chemă pe Pedro la recepție, cerându-i să pregătească o coală albă și un condei. Neînțele-gându-i intenția, Kaitlyn îl lămuri că voia să scrie două rânduri cu care îi solicita un abonament de sejur trimestrial la *Paraíso*, căci viața sa nu ar mai fi avut rost fără mângâierile fierbinți ale obraznicului Raol.

În timp ce își expunea doleanța, femeia se clătina înainte și înapoi ca un Hopa Mitică, fără să renunțe la sticla din care sorbea cu poftă. Și după fiecare înghițitură, vrând parcă să își demonstreze afecțiunea pentru amantul închiriat, i-o întindea și lui, îndemnându-l să îi urmeze exemplul.

Ca să nu o supere, băiețandrul cu pielea de culoarea cafelei, care o făcea să tremure de plăcere când îi atingea pubisul cu buzele carnoase, i se supunea plescând zgomotos și, măgulit de vorbele sale, o cuprindea mai strâns, alintând-o cu duioșie: „*Ai, ai, meu amor!*”¹³. Amețiți de vaporii parfumați ai alcoolului aspru, se chinuiau amândoi să se țină pe picioare, sprijinindu-se unul de celălalt ca într-o comedie veche. Cu machiajul întins sub ochii blânzi, încă frumoși, femeia trecută de cincizeci de ani aștepta răspunsul lui Pedro. Cum brazilianul îi ignora inte-

13. *ai, ai, dragostea mea!* (port.) n.a.

resul, căutându-și de lucru prin sertare, Kaitlyn începu să i se plângă:

— La sfârșitul lui noiembrie, bătrânelul meu mă duce la Los Angeles ca să... mă lase singură. Pentru cerbii din New Hampshire. Vila din Hollywood Hills e minunată, dar e prea mare și mă plictisesc de moarte. Toaaată ziua, în fața televizorului! Până îmi amortește dosul... cu familia de portoricani stupizi... care nu îmi pronunță bine nici măcar numele. *Missy Katlin*, așa mă strigă Consuelo!

Sforțându-se să își imite menajera, texana trase aer în piept, apoi, rostită fraza, eructă ca un prunc alăptat.

— Oops, mi-a scăpat, domnilor, pardon! Deci, Pedro, ce spui, echilibram balanța plăcerilor? Îți plătesc în avans următorul sejur pentru o săptămână cu Raol!

După câteva secunde, memoria i se împrăștiă cu escapada din ianuarie și plusă ca la mesele de joc ale cazinourilor din Los Angeles, pentru încă șapte zile.

— ...pentru că, în fiecare 9 ale primei luni, aventurierul meu de... de șaptezeci, nu, de șaptezeci și unu de ani, îl urcă în mașină pe bătrânul Hamilton, buldogul său credincios, și pornesc spre Orange, lângă Louisiana. Acolo, pe râul Sabine, își pescuiește... amintirile, împreună cu alți trei ortaci din copilărie. Ultimii rămași în viață. E drept să îmi facă asta? Să mă lase pentru o undiță și niște râme?

— Tu ce zici, baby? își întrebă amarezul, târăgânindu-și cuvintele. El își pierde timpul în barcă, pândind crapii argințați, eu... eu mi-l câștig în piscină cu... peștișorul auriu!

Amuzat de comparația amantei, Raol începu să se hlizească, găjâind cu sughițuri.

Ca să scape de amândoi, Pedro îi răspunse printre dinți că își va nota ideea în agendă, imediat cum ar fi terminat cu plățile

vanzătorilor de fructe și legume, iar pe seară îi va vorbi lui Moreira.

Dar după două zile, când Mrs. Brown coborî la recepție cu bagajele gata de plecare, se opri în fața lui, cerând confirmarea:

— *So, Pedro, how much?*¹⁴

Femeia nu glumea, îi era clar, iar administratorul, ca să nu prelungească inutil momentul despărțirii, îi propuse un acord:

— Dacă îmi aduci în plus alte nouă clienți, ai sejurul gratuit.

Pe cel din noiembrie sau pe celălalt.

Kaitlyn îl privi într-un ochi, încă mahmură după petrecerea de rămas bun, apoi îi întinse mâna să pecetluiască învoiala.

— *We have a deal!*¹⁵

În realitate, acceptarea propunerii brazilianului nu era decât o chestiune simbolică, de fair play, căci nu o interesau gratuitățile. În familie, banii nu lipsiră niciodată. Urmând schema inversă a țigăului sorbit de sondele companiei sale, milioanele lui Nick Brown se depozitau în bănci precum sedimentele din care scotea lichidul dens, cu miros puternic de plancton în putrefacție. Sedimente care îi permiteau americanului să verse lunar o rentă de cincisprezece mii de dolari nevastei, pe care ea îi ferfenița în cele mai extravagante feluri.

Chiar dacă în vacanțe cheltuia de zece ori prețul plătit lui Pedro, pentru ieșirile la cazinourile din Rio și pentru micile atenții dăruite lui Raol în Camera Albastră, Mrs. Brown îl lăsa pe brazilian să creadă că îi aprecia favoarea, sfătuindu-l ca un iscusit om de afaceri.

— Voi încerca să îți asigur capitalul folosind strategia piramidală, îi spuse în timp ce îi scutura brațul. Pentru asta, tu caută să ai la *Paraíso* numai băieți proaspeți, motivați să câștige. Din

14. — *Deci, Pedro, cât mă costă?* (engl.) n.a.

15. — *Avem o înțelegere* (engl.) n.a.

ăștia vechi, selectează-i pe cei pricepuți și rafinați. Doamnele mele sunt pretențioase. Nu îi vor pune să rezolve ecuații, dar dacă nu sunt în stare să aduleze o femeie, măcar să reușească să își țină gura și să umple în mod elegant cupa cu șampanie. Cât îl privește pe Raol, îl vreau doar pentru mine. De el să nu te atingi! Și să nu-l împrumuți.

Nici atunci, nici până se revăzură, Pedro nu își închipuise că acordul acela urma să îi deschidă drumul spre o mină de aur.

În noiembrie, texana se ținu de cuvânt și se întoarse cu grupul de zece femei, apoi, îi făcu o surpriză și în ianuarie îi aduse alte unsprezece. Asaltat de afluxul de cereri, bărbatul îi telefonă lui Javier Moreira, fiul bătrânului Levy, zicându-i că trebuia neapărat lărgită aripa de vest a clădirii, pentru că grupurile de turiste își triplaseră numărul.

Convins de vorbele sale, Javier îi trimise un inginer și o echipă de treizeci de constructori, care robotiră nouă luni în capăt, reușind să zidească alte doisprezece încăperi cu ieșirea spre plajă. Acestea aveau să devină cele mai scumpe, dar și cele mai cerute camere, rezervate fără întrerupere în orice anotimp.

Patru ani mai târziu, când Linda O' Brian își aduse cu ea prietena austriacă, Pedro glumi că nu ar fi găsit nicăieri în Europa pofta de viață și voia bună oferită de băieții de la *Paraíso dos Corações*. Iar ca să le-o dovedească, le găzdui pe bătrâne în camerele noi, dăruindu-le doi *menino-boneco* de curând la vârsta majoratului, creoli la piele și cu carnea tare.

Tinerii își încântară atât de mult clientele, încât Ingrid Traun îl întrebă pe Pedro dacă îi permitea să vorbească despre mica lui bijuterie și cunoștințelor din Viena, asigurându-l că știa multe văduve și femei divorțate, dornice să petreacă un sejur

în hotelul în care poftele trupești erau împlinite cu un simplu semn și cu doar trei cuvinte: „*come here, honey!*”¹⁶

Flatat, Pedro încuviință, iar luna următoare începu să primească lungi telefonate de pe continentul european, turistele cele mai pofticioase sunându-l din Germania, Franța și Italia.

În ultimul deceniu, inspirați de modul în care Pedro reușise să atragă clientela, Moreira înălță alte șase clădiri la Soulmate, orașelul de pe coastă devenind locul în care dragostea întinerea cele mai veștejite trupuri. Dar oricât de moderne și oricât de falnice se arătau noile construcții, hotelul *Paraíso dos Corações* rămase sălașul divin care oferea vieții gusturi alese și un parfum de neuitat.

• • •

Sări din microbuz și, ocolind căruciorul răsturnat pe o parte, grăbi pasul spre cele două făpturi.

— *Nossa Senhora da Abadia*¹⁷, asta mai lipsea! murmură încrunțat.

Căzuți unul peste celălalt, copiii se ridicară încet, apoi încercară să iasă din șanț. Cu fiecare mișcare, însă, plămada vâscoasă îi trăgea înapoi, înglodându-i și mai tare.

Pedro se aplecă, oferind brațul fetei. Groapa adâncă de o jumătate de metru răspândea un miros atât de puternic, încât îi veni să vomite. Stăpânindu-și cu greu sila, scui pă într-o parte, afurisindu-i pe consilierii care refuzau să aprobe reparațiile pentru canalizarea de dincolo de oraș.

16. — *Vino, aici, dulceață!* (engl.) n.a.

17. — *Sfântă Marie!* (port.) n.a.